

UN VIATGE EN AUTOBÚS

Per Ramon Huguet

Aquesta crònica sorgeix a partir d'un fet imprevisible que altera la quotidianitat d'un breu viatge en autobús.

Com faig cada dimarts, després de la meva col·laboració voluntària en una coneguda ONG, agafo l'autobús des de Molins de Rei a Cervelló. Són quatre parades, entre deu minuts i un quart d'hora de viatge. Són entre les dues i quarts de tres. A aquest hora, l'autobús va sempre molt ple. Encara sort que ara ja no pugen bicicletes ni patinets. La majoria dels viatgers són joves d'entre quinze i vint-i-pocs anys. A vegades, a res que he fet una dotzena de passes, s'aixeca algú per preguntar-me si vull seure. Avui no s'aixeca ningú. Jo sempre contesto educadament que moltes gràcies, però que baixo de seguida. Molts van mirant el mòbil i alguns també fan servir els auriculars. Jo vaig pensant en les meves coses, allò que he fet aquest matí i d'altres qüestions de més personals, mentre contemplo com canvia el paisatge a mida que es van succeint les estacions de l'any. No es veu tant nítid com abans del desviament de la N-340, però a mi em continua impactant.

Òbviament, m'arriben les converses dels joves que 'envolten. Gairebé sempre giren a l'entorn dels mateixos temes: les classes –els *profes*, els exàmens-, d'algun company o companya en concret, de l'últim esdeveniment mediàtic. De tant en tant fan també referència als seus pares. Haig de dir que predomina la llengua castellana. Suposo que em fixo en aquest detall per formació -o deformació- professional, perquè si m'hagués dedicat a la moda em fixaria més aviat en com van vestits i, si hagués estat perruquer, em centraria en el seus pentinat o el tallat de cabells.

En principi, sembla que tot és com cada un dels altres dies, però avui es produeix una situació concreta que provoca que aquest viatge inclogui una variant diferent de les habituals. I és que, a mesura que em vaig desplaçant cap el fons de l'autobús, sento uns plors i xiscles bastant forts que trenquen la monotonia de la situació. Una criatura, més o menys d'un any i mig plora i crida desconsoladament dins del cotxet. Al seu costat, asseguda en aquelles banquetes baixes que porten alguns autobusos, una noia molt jove intenta calmar-la. Porta els cabells tapats amb el mocador islàmic, el *hijab*. Podria ser la mare del nadó o potser la seva germana gran. Ni amb xumet ni sense, tampoc amb un pelutxo, la nena deixa de plorar. Ho rebutja tot. És aleshores quan me n'adono que molts d'aquells nois i noies comencen a incloure en la seva mirada o en la seva conversa la situació que s'està produint. No puc reproduir exactament els seus comentaris, però més o menys van en quest sentit:

- Aaaah! Quin *tostón*, amb la criatura.
- *Tiu*, mira, és el que hi ha. La mare també ho deu estar passant malament.
- Segurament plora perquè fa molta calda.

És veritat que la mare i la nena han quedat embotides en aquell racó i potser això ho podria explicar tot. Un parell de nois s'aparten una mica i jo faig el mateix a la vegada que m'agafo fort a la barra, perquè en el trajecte hi ha moltes rotondes. Potser així correrà una mica més l'aire.

Sento algun comentari més en el mateix sentit, però cap de racista ni xenòfob, això vull deixar-ho ben clar.

A la parada de Can Guitart, l'autobús es buida una mica. Fa la sensació que no és res greu, la nena es va calmant, encara que no del tot. La mare també sembla més alleugerida. Poc a poc es va recuperant la quotidianitat. Tornen les mirades al mòbil, les seves converses i rialles, amb l'excepció d'una noia que encara no se'n perd detall. La seva mirada denota preocupació i, a l'hora, empatia amb la mare. Per un moment m'ha fet la sensació que li volia dir alguna cosa.

Per un minuts, un fet palpable i evident ha desviat l'atenció de molts d'aquells joves que estaven immersos en vídeos de TikTok o xatejant al Whatsapp, encara que soc dels que pensen que, a fi comptes, de realitat només n'hi ha una.

S'obren les portes de l'autobús i baixo. Jo també torno a la meva realitat més personal, que sovint té poc a veure amb la d'aquells nois i noies. No puc explicar com va acabar la situació ni com realment la van percebre els viatgers més joves, però jo la vaig viure així. Partint de la base que no és el mateix sentir que escoltar, algú va dir que sentim amb les orelles, però escoltem amb el cor.